

Анг. Страшимировъ

Българската Голгота

Изъ „Малкитѣ туристи“

Когато видѣхме отблизо Стара Загора, мене ми спрѣ буца на гърлото: изгорѣлъ градъ! Наистина, цѣлъ изгорѣлъ, тю! Азъ бѣхъ чувалъ нѣщо затова, но то ми бѣше шукнало сега изъ ума.

Но спомнихъ си пакъ веднага всичко за звѣрствата на Сюлейманъ паша въ Стара Загора. Разбира се, друго е, да си чувалъ нѣщо, друго е да бждешъ на самото мѣсто. Буцата не се махаше вече отъ гърлото ми, а се скова и долната ми челюсть. Пъкъ мълчеше и Стоянъ. Навѣрно, и нему е грозно на душата. Вървимъ като ударени по главитѣ. И тъкмо когато вече очитѣ ми се овлажниха, Стоянъ спрѣ зиналъ и каза, като че ли се събуждаше отъ сънъ:

— А бе. . . тоя градъ изгорѣлъ, а?

Ей, чудно! Той нищо не билъ чувалъ досега за Стара Загора. . . Впрочемъ, Стоянъ е още зашеметенъ отъ вчера! Може ли да не е слушалъ нищо за Сюлейманъ паша? (А може да е слушалъ и пакъ да е забравилъ; такъвъ си е той, — не сж всички хора еднакви!).

И азъ разказахъ, каквото знаяхъ. Дошли руситѣ до Стара-Загора и дигналъ се народътъ да ги посрещне. Молили се българитѣ на Бога отъ благодарностъ, пѣли пѣсни, пригръщали се съ руситѣ, плакали. . . Но не щете ли, задалъ се отъ къмъ Цариградъ Сюлейманъ паша съ голѣма войска! И хж, върху Стара-Загора! Станалъ страшенъ бой. А нали